

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Sžk/10/2021
Identifikačné číslo spisu: 7018200777
Dátum vydania rozhodnutia: 17. februára 2023
Meno a priezvisko: JUDr.,PhD.,LL.M Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7018200777.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): H. V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, XXX XX W. V., proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, Kancelária Prešov, so sídlom Masarykova 10, 080 01 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KaPO 1N 16834/2018, ČRZ: 95862/2018 zo dňa 16.07.2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/102/2018 zo dňa 22.07.2020, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.
Pribeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím číslo spisu: KaPO 1N 16834/2018, ČRZ: 95862/2018 zo dňa 16.07.2018 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“), podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (ďalej aj „zákon o poskytovaní právnej pomoci“), nepriznal žalobcovi (ďalej aj „žiadateľ“) nárok na poskytovanie právnej pomoci v právnej veci ústavnej sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/59/2017 zo dňa 28.02.2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

2. Žalovaný preskúmané rozhodnutie odôvodnil tým, že z predložených dokladov vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) ako dovolací súd odmietol žiadateľovo dovolanie pre nesplnenie podmienky dovolacieho konania spočívajúcej v nedostatku právneho zastúpenia bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, naviac bol žiadateľ na odstránenie tohto procesného nedostatku opakovane vyzvaný. Podľa žalovaného podanie ústavnej sťažnosti z dôvodov uvedených žiadateľom sa vzhľadom na právne závery nachádzajúce sa v judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) javí už vopred neúspešné (napr. IV. ÚS 8/05-6), keďže v prípade žiadateľa ide o vec, ktorá je skutkovo obdobná (výzva súdu žiadateľovi ako dovolateľovi na predloženie plnej moci v dovolacom konaní, jej predloženie a následné odvolanie t. j. žiadateľ ostal opätovne bez zastúpenia advokátom a teda nesplnil procesnú podmienku pre iniciovanie dovolacieho konania, následkom čoho došlo k odmietnutiu dovolania Najvyšším súdom SR). Vzhľadom na uvedené žalovaný rozhodol tak, že nepriznal žiadateľovi nárok na poskytovanie právnej pomoci v zmysle ustanovení zákona o poskytovaní právnej pomoci z dôvodu nesplnenia podmienky vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu. Žalovaný argumentoval aj tým, že nesplnenie hoci len jednej z podmienok pre priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci má za následok negatívne rozhodnutie o nároku na poskytovanie právnej pomoci s tým, že žiadateľ jednu z troch kumulatívnych podmienok (vylúčenie zrejmej bezúspešnosti sporu) nesplnil. Z dôvodu nutnosti kumulatívneho splnenia zákonom stanovených podmienok pre priznanie nároku na právnu pomoc sa žalovaný splnením ďalších podmienok nezaoberal.

II.

Konanie pred správnym súdom

3. Proti preskúmanému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote (všeobecnú) správnu žalobu na Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“), ktorou sa domáhal zrušenia preskúmaného rozhodnutia ako nezákonného, vrátenia veci žalovanému na nové konanie a rozhodnutie a priznania úplnej náhrady trov konania.

4. Zastávajúc názor, že sú splnené podmienky na priznanie nároku na právnu pomoc, žalobca v správnej žalobe predovšetkým namietal, že žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia („tak ako vždy“) uvádza polopравdy, nezákonné rozhodnutia súdov, ale vôbec neuvádza skutočnosti, skutkový stav veci. Žalovaný neuvádza ani sa nezmiňuje o tom, že pre dovolacie konanie pred Najvyšším súdom SR centrum určilo JUDr. B. K. (rozhodnutie sp. zn. 2N 10833/16 - KaPo) a JUDr. Q. J. (rozhodnutie sp. zn. 2N 10833/16 - 4215/17 - KaPo), ktorá svojvoľne bez vedomia klienta menila dôvody dovolania, čím dosiahla výsledok odmietnutia dovolania, ktorá s doplnením dovolania (zmanipulovaným) nepredložila Najvyššiemu súdu SR plnú moc podpísanú s klientom dňa 26.07.2017. Po tomto nezákennom rozhodnutí žalovaný pre dovolacie konanie na NS SR rozhodnutím určilo advokáta Q. (z čoho vyplýva že už dva mesiace bolo právoplatne rozhodnuté NS SR). Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca - žiadateľ o právnu pomoc, bol z vyššie uvedených dôvodov a z dôvodu nezákonného postupu žalovaného prinútený podať žiadosť o určenie advokáta pre ústavnú sťažnosť.

5. Krajský súd rozsudkom č. k. 7S/102/2018-41 zo dňa 22.07.2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) správnu žalobu žalobcu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“) ako nedôvodnú zamietol.

6. Úvodom odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že na prejednanie veci samej nariadil na základe žiadosti žalobcu pojednávanie, ktoré vykonal a na ňom rozhodol v neprítomnosti žalobcu a žalovaného. Žalobca svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil písomným podaním zo dňa 18.07.2020, v ktorom uviedol, že sa ospravedľňuje z neúčasti na pojednávaní (i) z rodinných dôvodov, (ii) z dôvodu výskytu epidémie COVID-19 v Spišskom Podhradí, odkiaľ mu ide spoj do Košíc a má doma syna s oslabenou imunitou a (iii) z dôvodu, že na krajskom súde pôsobí vo funkcii podpredsedu Krajského súdu v Košiciach JUDr. Ján Slovinský, ktorý bol bývalým predsedom Okresného súdu Spišská Nová Ves a voči jeho osobe bol vylúčený, čo samo o sebe zakladá dôvodnú obavu o nesprávnosti a nezaujatosti tohto súdu. Správny súd akceptoval ospravedlnenie žalobcu a

pokiaľ ide o dôvod ospravedlnenia uvedený pod bodom (iii), uviedol, že vychádzajúc z obsahu sa javí, že ide o námietku zaujatosti, avšak keďže táto nespĺňala náležitosti podľa § 90 ods. 2 SSP, správny súd na ňu podľa § 90 ods. 2 SSP neprihliadal. Z neúčasti na pojednávaní sa ospravedlnil aj žalovaný.

7. Pre posúdenie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia bol pre správny súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý ustálil Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 2Cdo/59/2017 zo dňa 28.02.2018, ktorý korešponduje aj s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia (str. 3 preskúmaného rozhodnutia). Vzhľadom na zistený skutkový stav (žalobca nebol v dovolacom konaní zastúpený, hoci bol riadne vyzvaný na predloženie plnomocenstva a taktiež bol riadne poučený o následkoch nepredloženia plnomocenstva) mal správny súd za nepochybné, že Najvyšší súd SR odmietol dovolanie, pričom na tento následok bol žalobca upozornený, s tým, že takýto výrok uznesenia súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárny, resp. neodôvodnený, pretože ide o rozhodovanie v súlade s konštantnou judikatúrou všeobecných súdov (R 43/1993, R 56/1996) aj ústavného súdu (I. ÚS 24/04, III. ÚS 269/04).

8. Po právnej stránke správny súd posúdil vec podľa § 6 ods. 1-2, § 8, § 10 ods. 5, § 25 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci a dospel k záveru, že žalovaný na náležité zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis a rozhodol správne, keď žalobcovi v predmetnom prípade nepriznal nárok na poskytovanie právnej pomoci z dôvodu nesplnenia podmienky vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu.

9. Pokiaľ ide o zrejmu bezúspešnosť sporu, správny súd uzavrel, že zákonodarca priznáva fyzickej osobe právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu, v ktorom si uplatňuje ochranu svojich práv a v právnej norme ustanovenej v § 8 tohto zákona príkladmo uvádza skutočnosti, na ktoré centrum prihliada pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti takéhoto sporu. Z uvedeného je zrejmé, že môže ísť aj o iné skutočnosti, ktoré by preukázali, že spor, v ktorom žiadateľ žiada o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci, je zrejme bezúspešný. V každom prípade však musí ísť o také skutočnosti, ktoré zjavne preukazujú bezúspešnosť sporu žiadateľa. V tejto súvislosti správny súd podotkol, že k otázke posudzovania zrejmej bezúspešnosti sporu žalovaným zaujal názor aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 253/2013-24 zo dňa 25.04.2013.

III.

Konanie na kasačnom súde

A. Kasačná sťažnosť

10. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že (i) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), (ii) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP), (iii) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

11. Sťažovateľ mal za to, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, jeho odôvodnenie, ako aj výrok a odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, nedávajú zákonné podmienky (predpoklady) pre výrok.

12. Nesprávny procesný postup správneho súdu videl sťažovateľ v tom, že správny súd vykonal pojednávanie a rozhodol na ňom v neprítomnosti sťažovateľa, čím mu neumožnil konať pred súdom, a to napriek ospravedlneniu sťažovateľa z vážnych dôvodov. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na to, že takýto postup správneho súdu bol v rozpore s výzvami epidemiológov a ďalších príslušných orgánov, aby ľudia necestovali, nechodili a vyhýbali sa novej nákaze ochorením COVID-19. V tejto súvislosti namietal i to, že na túto právnu vec si správny súd vytýčil pojednávanie na 20 min.

13. Podľa sťažovateľa správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôrazňoval, že zrejma bezúspešnosť sporu, ako ju prezentuje správny súd a žalovaný, má iný

skutkový stav a iný chronologický priebeh. Mal za to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/59/2017 zo dňa 28.02.2018 a konanie, ktoré mu predchádzalo, samo o sebe zakladá dôvod na spochybnenie jeho zákonnosti, lebo má iný dej a Najvyššiemu súdu SR bol žalovaným predložený „na facke dôvod“. Podľa sťažovateľa zrejmu bezúspešnosť spôsobil Okresný súd v Spišskej Novej Vsi, krajský súd vo veci samej a žalovaný, ktorý „ako vždy robí servis a obslužné procesy na zakrývanie závažnej trestnej činnosti, podvodov a korupcie“. Podľa sťažovateľa na toto tvrdenie existujú dôkazy - písomnosti a celý rad nezákonných a nesprávnych rozhodnutí súdov.

14. Sťažovateľ zastával názor, že jedinou a stálou pozíciou žalovaného je za každých okolností nepripustiť dovolanie na Najvyššom súde SR a tak „betónovať“ nezákonné rozhodnutia Okresného súdu Spišská Nová Ves a krajského súdu vo veci samej.

15. Následne sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukazoval na (údajnú, pozn. kasačného súdu) previazanosť Okresného súdu Spišská Nová ves a Krajského súdu v Košiciach v súčinnosti so žalovaným, ktorý podľa tvrdenia sťažovateľa nerobí svoju činnosť v zmysle zákona o poskytovaní právnej pomoci, ale robí iba „primitívny servis“. Namietal, že Najvyšší súd SR a žalovaný klame a zavádza, pričom krajský súd rozhodnutie žalovaného „požehnáva“.

16. Podľa sťažovateľa ide v predmetnom prípade o právnu vec osobitného zreteľa, na čo mal krajský súd prihliadať. Namietajúc ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozsudku tvrdil, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je nezákonné a v rozpore s právom žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu garantovanú ustanovením čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

17. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že žalovaný podľa § 10 ods. 5 zákona o poskytovaní právnej pomoci nerozhodol o žiadosti sťažovateľa do 30 dní od doručenia žiadosti žiadateľa, pričom správny súd sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal. Sťažovateľ argumentoval tým, že žiadosť odoslal dňa 06.06.2018, žalovaný uvádza nepravdivý dátum rozhodnutia 16.07.2018 a rozhodnutie prišlo 22.07.2018. Podľa sťažovateľa sa správny súd zaoberal jeho žalobou nedostatočne. V tejto súvislosti dal sťažovateľ do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/189/2018 zo dňa 29.01.2020, kde ide o podobnú právnu vec, v ktorej takmer identický senát rozhodnutie žalovaného zrušil, pričom argumentácia a odôvodnenie sú diametrálne odlišné ako v súdenej (predmetnej) veci.

18. Napadnutý rozsudok krajského súdu považoval sťažovateľ za rozporný s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušujúci právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), keď v časovo predchádzajúcom období tá istá vec bola vyhodnotená súdom ako odôvodňujúca priznanie nároku na poskytovanie právnej pomoci. Sťažovateľ zastával názor, že odmietavé rozhodnutia musia byť posúdené a odôvodnené z hľadiska súladnosti s Dohovorom a Ústavou SR, ktoré majú aplikačnú prednosť pred zákonom. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/61/2013, 5Sžo/62/2013 zo dňa 31.01.2014 a sp. zn. 7Sžo/13/2014 zo dňa 24.09.2015, 5Sp/13/2013 zo dňa 10.04.2015, týkajúce sa posúdenia otázky zrejmej bezúspešnosti. Podľa sťažovateľa v danom prípade došlo k porušeniu povinnosti súdu dôkladne zdôvodniť odklon od svojho predošlého rozhodovania v obsahovo rovnakej veci od ustálenej judikatúry.

19. Považujúc napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny, sťažovateľ sa sťažnostným návrhom domáhal, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

B. Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

20. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s výrokom ako i skutkovými a právnymi závermi obsiahnutými v napadnutom rozsudku správneho súdu. Navrhol, aby kasačná sťažnosť bola ako nedôvodná zamietnutá.

21. K sťažnostným bodom žalovaný uviedol, že žiadosť sťažovateľa posúdil v intenciách § 8 ods. 1 písm. b) zákona o poskytovaní právnej pomoci a s ohľadom na základné právne princípy a zmysel prijatej právnej úpravy, s ohľadom na dôvody tvrdené sťažovateľom ako žiadateľom a v súlade s konštantnou judikatúrou všeobecných súdov aj Ústavného súdu SR.

22. Žalovaný argumentoval tým, že v snahe vylúčiť zneužívanie právnej úpravy v prípadoch, v ktorých by nešlo o spravodlivé uplatnenie alebo bránenie práva, je jednou zo zákonných podmienok poskytnutia právnej pomoci to, že v danom prípade nejde o zrejmú bezúspešnosť sporu (§ 6 ods. 1 písm. b/ zákona o poskytovaní právnej pomoci), ktorá je vyjadrením aj čl. 13 ods. 4 Ústavy SR. Z uvedeného, s ohľadom aj na rozhodovaciu prax súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/82/2014) možno vyvodiť, že je opodstatnené oprávnenie žalovaného, aby skúmal, či v konkrétnom prípade nejde u žiadateľa o zneužitie práva (vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaný podrobne poukázal aj na zákaz zneužitia práv a slobôd), alebo napr. či už zo skutkových tvrdení žiadateľa (bez potreby vykonávať dokazovanie) nie je nepochybné, že jeho návrhu nemožno vyhovieť napr. z dôvodu zániku práva uplynutím času alebo ak je v dôkaznej núdzi. Za obdobnú treba považovať i situáciu, ak žiadateľ vyvracia skutočnosti, ktoré už boli záväzne vyriešené v iných konaniach alebo ak nemôže v súdnom konaní dosiahnuť úspech z procesných dôvodov, napr. z dôvodu včasného nepodania opravného prostriedku, resp. jeho neprípustnosti podľa procesných predpisov.

23. V tomto bode žalovaný poukázal na to, že uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/59/2017 zo dňa 28.02.2018 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa z dôvodu nesplnenia procesnej podmienky jeho povinného zastúpenia v dovolacom konaní v zmysle § 429 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), na tom skutkovom základe, že sťažovateľ, napriek výzve Okresného súdu Spišská Nová zo dňa 28.02.2017 na predloženie plnomocenstva udeleného právnomu zástupcovi v dovolacom konaní, obsahujúcej poučenie o odmietnutí dovolania v prípade jeho nepredloženia, toto plnomocenstvo nepredložil, a tak sťažovateľ sám svojím nekonaním a nesúčinnosťou zapríčinil odmietnutie dovolania. Práve nepredloženie plnomocenstva, ktoré bolo dôvodom na odmietnutie jeho dovolania, sťažovateľ doteraz nespochybnil.

C. Replika sťažovateľa

24. Sťažovateľ v replike k vyjadreniu žalovaného zotrval v celom rozsahu na podanej kasačnej sťažnosti a uviedol, že žalovaný si „ako zvyčajne“ prispôbuje odôvodnenia rozhodnutí ako aj svoje vyjadrenia len vo svoj prospech a vôbec nie na základe relevantných a skutkových podkladov. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení len okrajovo a stroho dotýka zákona o poskytovaní právnej pomoci, ktorému nerozumie a nevie v zmysle tohto zákona vydávať správne rozhodnutia ani správne ich odôvodniť. Tvrdenia žalovaného uvedené vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľ označil za „aroganciu žalovaného“. Následne sťažovateľ poukázal na pasivitu žalovaného v mnohých prípadoch a na to, že v predmetnom prípade žalovaný neposudzoval jeho žiadosť v intenciách zákona o poskytovaní právnej pomoci. Ďalej uviedol, že krajský súd nerešpektoval a neriadil sa už vydanými právoplatnými rozhodnutiami, čo sa dá pokladať za ignoráciu nadriadeného súdu a účelové poškodzovanie žiadateľa o právnu pomoc vydaním rozsudku o zamietnutí správnej žaloby.

IV.

Právny názor Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“) začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu SR na Najvyšší správny súd SR odo dňa 01.08.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu SR (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu SR a bola jej pridelená sp. zn. 5Sžk/10/2021. Od

01.08.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

26. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1 SSP, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná.

27. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17.02.2023 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

28. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol správnu žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného, ktorým mu podľa § 10 ods. 5 zákona o poskytovaní právnej pomoci nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci z dôvodu zrejmej bezúspešnosti sporu.

29. Podľa § 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci: „Účelom tohto zákona je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv [...]“

30. Podľa § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci: „Fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčíslit' v peniazoch.“

31. Podľa § 8 zákona o poskytovaní právnej pomoci: „Pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.“

32. Podľa § 10 ods. 5 zákona o poskytovaní právnej pomoci: „Centrum rozhodne o žiadosti do 30 dní od doručenia žiadosti, ktorá spĺňa náležitosti podľa odseku 1; túto lehotu nemožno predĺžiť. Proti rozhodnutiu o nároku na poskytnutie právnej pomoci nie je možné podať opravný prostriedok. Proti rozhodnutiu o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.“

33. Podľa § 25 SSP: „Ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti Civilného sporového poriadku [...]“

34. Podľa § 115 SSP: „Pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.“

35. Podľa § 180 CSP: „Po vyvolaní veci súd zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané. Ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.“

36. Primárne považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že jeho úlohou bolo preskúmať zákonnosť napadnutého rozsudku, avšak iba na základe a v medziach sťažnostných bodov (§ 453 SSP), ktoré boli sťažovateľom formulované značne nezrozumiteľne a aj samotný text kasačnej sťažnosti napísaný rukou bol ťažko čitateľný. Hoci sťažovateľ formálne označil dôvody kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP ods. 1 písm. f/, g/, h/ SSP, podaná kasačná sťažnosť sťažovateľa po obsahovej stránke kolísala na hranici zrozumiteľnosti s tým, že kasačnému súdu neprináležalo iniciatívne vyhľadávať za sťažovateľa možné dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku.

37. Úvodom kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal nesprávny procesný postup správneho súdu, ktorý videl sťažovateľ v tom, že správny súd vykonal dňa 22.07.2020 pojednávanie a rozhodol na ňom v neprítomnosti sťažovateľa, čím mu neumožnil konať pred súdom, a to napriek ospravedlneniu sťažovateľa z vážnych dôvodov.

38. K tomuto sťažnostnému bodu kasačný súd uvádza, že z obsahu súdneho spisu vyplýva, že pokiaľ krajský súd na prejednanie veci samej nariadil v zmysle § 107 ods. 1 písm. a) SSP na základe žiadosti žalobcu (v správnej žalobe) pojednávanie, ktoré vykonal a na ňom rozhodol v neprítomnosti sťažovateľa a žalovaného, jeho postup bol správny a zákonný. Z obsahu spisu je zrejmé, že účastníci predmetného správneho súdneho konania svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili. Sťažovateľ svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil písomným podaním zo dňa 18.07.2020 (ďalej aj „ospravedlnenie“), v ktorom o odročenie pojednávania nepožiadaval. Ako dôvody ospravedlnenia z neúčasti na pojednávaní uviedol: (i) rodinné dôvody, (ii) dôvod výskytu epidémie COVID-19 v Spišskom Podhradí, odkiaľ mu ide spoj do Košíc a má doma syna s oslabenou imunitou a (iii) dôvod, že na krajskom súde pôsobí vo funkcii podpredsedu Krajského súdu v Košiciach JUDr. Ján Slovinský, ktorý bol bývalým predsedom Okresného súdu Spišská Nová Ves a voči jeho osobe bol vylúčený, čo samo o sebe zakladá dôvodnú obavu o nesprávnosti a nezaujatosti tohto súdu. Správny súd správne akceptoval ospravedlnenie žalobcu a pokiaľ ide o dôvod ospravedlnenia uvedený pod bodom (iii.), tento po obsahovej stránke posúdil ako námietku zaujatosti, avšak keďže táto nespĺňala náležitosti podľa § 90 ods. 2 SSP, správny súd na ňu podľa § 90 ods. 2 SSP neprihliadal. V tejto súvislosti kasačný súd poznamenáva, že v zmysle § 115 SSP môže správny súd odročiť pojednávanie len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu alebo vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú, k čomu však v uvedenom prípade nedošlo.

39. Kasačný súd ďalej pre úplnosť uvádza, že v žiadosti o odročenie pojednávania je potrebné nielen tvrdiť, že existujú dôvody na odročenie, ale je potrebné preukázať ich dôvodnosť (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 167/2010). Všeobecné konštatovanie sťažovateľa o nepriaznivej pandemickej situácii, jeho zlej finančnej situácii a zdravotnom stave jeho detí, nepodložené žiadnymi konkrétnymi tvrdeniami a dôkazmi vo vzťahu ku sťažovateľovi, navyiac bez výslovnej žiadosti o odročenie pojednávania z týchto dôvodov v ospravedlnení sťažovateľa, tak podľa kasačného súdu nepredstavuje dôležitý dôvod na odročenie súdneho pojednávania.

40. Vo všeobecnosti súd skúma dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodnená žiadosť o odročenie pojednávania, z hľadiska okolnosti, ktorú uviedol žiadateľ, a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania tejto žiadosti. Dôležitý dôvod mohol byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každej strane sporu za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedlniteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiteľná (neumožňujúca strane sporu prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca uskutočniť kroky vedúce k účasti na pojednávaní).

41. Najvyšší správny súd poukazuje na to, že v správnom súdnom procese (rovnako ako v civilnom procese) platí zásada, že vec sa má rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní (§ 105 ods. 1 SSP). Tomu zodpovedá aj samotný postup súdu, a preto aj všetky úkony, ktoré správny súd realizuje v rámci prípravy pojednávania, je povinný uskutočniť tak, aby bola vec rozhodnutá na prvom pojednávaní.

Inštitút odročenia pojednávania je potrebné z uvedeného dôvodu potom vnímať ako niečo výnimočné. Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. To však neznamená, že súd za žiadnych okolností nemôže konať bez prítomnosti účastníka, prípadne, že je povinnosťou súdu vyhovieť každej žiadosti o odročenie pojednávania. Podľa § 180 CSP v spojení s § 25 SSP po vyvolaní veci súd prvotne zisťuje, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané; ak sa tieto osoby nedostavili, hoci boli riadne predvolané a absentuje žiadosť o odročenie pojednávania alebo súd uvádzané dôvody odročenia nepovažuje za dôležité, súd rozhodne, že sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.

42. K pojednávaniu, ktoré sa konalo dňa 22.07.2020 kasačný súd uvádza, že z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že na pojednávani neboli vykonané žiadne dôkazy, a preto sa kasačný súd nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že bol ukrátený na svojich procesných právach. Správnou žalobou bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného o nepriznaní nároku na bezplatné právne poradenstvo, pričom úlohou krajského súdu bolo posúdiť, či žalovaný postupoval správne a zákonne, ak sťažovateľovi nepriznal nárok z dôvodu nesplnenia podmienky vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu. Nejednalo sa o taký charakter konania, v ktorom by bolo potrebné ustáliť a vyjasniť skutkový stav vykonaním dokazovania. Tento názor je podporený aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžhuv/3/2009 zo dňa 27.10.2010, v zmysle ktorého „pojednávanie v neprítomnosti účastníka v prípadoch, kde skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitosťou, ako je to i v prejednávanej veci, nie je porušením práva, zaručeného článkom 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedených dôvodov je potrebné konštatovať, že postupom krajského súdu v súlade s § 250g ods. 2 O.s.p. (pozn. teraz § 114 SSP) nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.“ Z vyššie popísaných dôvodov kasačný súd námietku sťažovateľa, že mu krajský súd neumožnil konať pred súdom a uplatniť tak jemu patriace procesné práva, vyhodnotil ako nedôvodnú (obdobne rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1Sžk/6/2021).

43. V ďalšom kasačnom dôvode sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom poukazujúc na „iný skutkový stav“, ako ho prezentuje správny súd a žalovaný. K tomuto sťažnostnému dôvodu kasačný súd uvádza, že z obsahu súdneho a administratívneho spisu je zrejmé, že dňa 09.05.2018 bola žalovanému doručená žiadosť sťažovateľa označená ako „Žiadosť o určenie advokáta na zastúpenie žiadateľa vo veci ústavnej sťažnosti na zastupovanie pred Ústavným súdom SR podľa zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci“, ku ktorej sťažovateľ pripojil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 59/2017 zo dňa 28.02.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoD/4/2015-299 zo dňa 30.03.2016 a uznesenie Okresného súdu Spišská Nová ves č. k. 1D/123/2003-278 zo dňa 19.02.2015. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 59/2017 zo dňa 28.2.2018 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa z dôvodu podľa § 447 písm. e) CSP s odôvodnením, že dovolateľ nie je v dovolacom konaní zastúpený v zmysle § 241 ods. 1 OSP (rovnako aj § 429 ods. 1 vetá prvá CSP), pričom zastúpenie dovolateľa advokátom je obligatórnou podmienkou dovolacieho konania a dovolateľ bol na odstránenie tohto procesného nedostatku preukázateľne opakovane vyzvaný a taktiež bol riadne poučený o následkoch nepredloženia plnomocenstva. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím nepriznal sťažovateľovi nárok na poskytovanie právnej pomoci v právnej veci ústavnej sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/59/2017 zo dňa 28.02.2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu nesplnenia podmienky vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu. Žalovaný argumentoval predovšetkým tým, že podanie ústavnej sťažnosti z dôvodov uvedených žiadateľom sa vzhľadom na právne závery nachádzajúce sa v judikatúre Ústavného súdu SR javí už vopred neúspešné, keďže v prípade žiadateľa ide o skutkovo podobnú vec ako vo veci IV. ÚS 8/05-6. Následne krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú, opierajúc sa o príslušné relevantné ustanovenia zákona o poskytovaní právnej pomoci, a to aj s odkazom na judikatúru všeobecných súdov a Ústavného súdu SR.

44. Ku kasačnému dôvodu sťažovateľa podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačný súd uvádza, že právne posúdenie veci krajským súdom o kľúčovej otázke zrejmej bezúspešnosti sporu sťažovateľ

nijako konkrétne nespochybnil. Za takúto argumentáciu nemožno považovať neurčité tvrdenie sťažovateľa, že vec sa má posudzovať z hľadiska súladnosti s Dohovorom o ochrane základných práv a slobôd, či Ústavou SR. Tvrdenia sťažovateľa prezentované v kasačnej sťažnosti boli len v rovine konštatácií o nezákonnosti napádaných rozhodnutí, pričom predstavovali len vyjadrenie nespokojnosti a rozhorčenia sťažovateľa s výsledkom vo veci jeho žiadosti o poskytnutie právnej pomoci. Takisto tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd nebol nestranný, ako aj tvrdenie o „obslužných procesoch resp. primitívnom servise žalovaného na zakrývanie závažnej trestnej činnosti, podvodov a korupcie“ či o „betónovaní“ nezákonnosti rozhodnutí súdov, je podľa kasačného súdu celkom nepodložené. V tejto súvislosti kasačný súd pre úplnosť uvádza, že je obvyklé, že správny súd uzná za prilievajúcu argumentáciu jednej strany a opačnú argumentáciu označí za nesprávnu (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžk/7/2021 zo dňa 27.06.2022). V súdnej veci správny súd nevidel vady právneho posúdenia žalovaného v preskúmanom rozhodnutí, proti ktorému sťažovateľ namietal, a svoje úvahy správny súd primerane zdôvodnil; z toho však nijako nevyplýva stranenie žalovanému. Z jeho vysvetlenia nemal ani kasačný súd problém vyrozumiť, prečo krajský súd súhlasil s tým, ako vec právne posúdil žalovaný a naopak prečo žalobu sťažovateľa videl ako nedôvodnú. Preto neobstojí ani sťažovateľova námietka o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

45. Kasačný súd teda nemá dôvod spochybniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu s tým, že skutkový stav prezentovaný krajským súdom a žalovaným v odôvodneniach ich rozhodnutí možno označiť za bezrozporný a krajským súdom ako aj žalovaným náležite zistený a správne právne posúdený v intenciách zákona o poskytovaní právnej pomoci s odkazom na vec vzťahujúcu sa judikatúru. Kasačný súd sa stotožňuje s krajským súdom v tom, že (i) postup dovolacieho súdu bol zo strany sťažovateľa predvídateľný, nakoľko otázka nedostatku právneho zastúpenia má za následok, že dovolací súd dovolanie odmietne, a to aj so zreteľom na to, že sťažovateľ bol výslovne upozornený na možné následky nedoplnenia svojho podania, a (ii) Ústavný súd preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov v otázke splnenia podmienok konania pred všeobecnými súdmi v tom prípade, ak sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 269/04 z 10.09.2004), kedy právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení č. k. 2 Cdo 59/2017 zo dňa 28.2.2018 nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

46. Na potvrdenie správnosti tohto názoru kasačný súd zdôrazňuje, že v uvedenom prípade Najvyšší súd SR odmietol dovolanie z dôvodu nesplnenia rýdzo formálnej podmienky konania spočívajúcej v absencii obligatorného právneho zastúpenia dovolateľom, bez akékoľvek posudzovania merita veci. Podľa kasačného súdu mal následne žalovaný právomoc posudzovať, či podanie ústavnej sťažnosti proti takémuto uzneseniu o odmietnutí dovolania, na ktoré sťažovateľ žiadal priznať nárok na právnu pomoc, by bolo zrejme bezúspešné. Podmienka obligatorného právneho zastúpenia v konaní o dovolaní je v zákone jednoznačne stanovená a absencia preukázania tejto podmienky bola v odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu SR jasne konštatovaná a odôvodnená, a sťažovateľ ju ani nijako relevantne nespochybnil. Centrum si teda môže samostatne ustáliť otázku zrejmej bezúspešnosti sporu v prima facie zrejmych prípadoch a za taký je potrebné považovať aj prejednávany prípad. „Úspešnosť v spore“, v ktorej sa právna pomoc žiada, v tomto prípade v konaní o ústavnej sťažnosti proti procesnému uzneseniu Najvyššieho súdu SR o odmietnutí dovolania, totiž závisí len od preskúmania splnenia formálnych zákonom jasne definovaných podmienok konania pred Najvyšším súdom SR, v tomto prípade povinného právneho zastúpenia. Ak by centrum právomoc ustáliť si otázku zrejmej bezúspešnosti sporu v takýchto prípadoch nemalo, táto podmienka pre priznanie nároku na bezplatnú právnu pomoc by v zákone o poskytovaní právnej pomoci v mnohých prípadoch stratila svoje opodstatnenie.

47. Ďalšie kasačné námietky sťažovateľa sa týkali odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. K tomuto sťažnostnému dôvodu kasačný súd uvádza, že hoci správny súd nie je vo všeobecnosti povinný vo svojom rozhodnutí odkazovať na judikatúru kasačného súdu, podľa § 139 ods. 3 SSP je povinný zdôvodniť svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, avšak tvrdenia sťažovateľa o odklone krajského súdu

(ako aj žalovaného) od predchádzajúcej ustálenej súdnej praxe a nezákonnosti ich rozhodnutí boli len v rovine všeobecných tvrdení. Neboli odôvodnené zrozumiteľnou sťažnostnou argumentáciou v zmysle § 440 ods. 2 SSP, a preto sa nimi kasačný súd ani nemohol bližšie zaoberať. Na prvý pohľad sa však citované rozhodnutia týkali iných skutkových okolností a iného právneho stavu (rozsudok sp. zn. 5Sžo/61/2013 zo dňa 30.01.2014 sa zaoberal situáciou, keď sa centrum nevenovalo celej žiadosti o poskytnutie právnej pomoci a nešlo o žiadosť o poskytnutie právnej pomoci v konaní o ústavnej sťažnosti; rozsudok sp. zn. 7Sžo/13/2014 zo dňa 24.09.2015 sa tiež netýkal nároku na právnu pomoc na podanie ústavnej sťažnosti, ale dovolania, konkrétne prípustnosti dovolania podľa dôvodov § 237 vtedajšieho Občianskeho súdneho poriadku, čo nemožno dať na roveň rýdzo formálnej podmienke povinného právneho zastúpenia). Rozsudok sp. zn. 5Sp/13/2013 bol vydaný krajským súdom, a teda nezakladá prax kasačného súdu, a týka sa opäť prípustnosti dovolania podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku.

48. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že žalovaný nerozhodol o žiadosti sťažovateľa do 30 dní od jej doručenia, kasačný súd upriamuje pozornosť na znenie § 441 SSP, podľa ktorého „V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti.“ Keďže sťažovateľ túto námietku neuplatnil pred krajským súdom, kasačný súd by na túto námietku sťažovateľa neprihliadal, aj keby vzhliadol jej dôvodnosť. Okrajom kasačný súd poznamenáva, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žiadosť sťažovateľa bola žalovanému doručená dňa 09.05.2018, ktorá však nespĺňala náležitosti podľa § 10 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, a preto žalovaný výzvou zo dňa 14.05.2018 vyzval sťažovateľa na jej doplnenie. Odpoveď na výzvu bola žalovanému doručená dňa 11.06.2018, pričom preskúmané rozhodnutie žalovaný vydal dňa 16.07.2018. Aj keď s ohľadom na princíp právnej istoty je žiaduce, aby správne orgány dodržiavali zákonom stanovené lehoty, ich porušenie samo osebe nie je zásahom do práva na spravodlivý proces účastníka. Nedodržanie takýchto lehôt môže mať v závislosti od situácie za následok konštatovanie prieťahov v konaní (sp. zn. I. ÚS 47/96, sp. zn. II. ÚS 62/99, sp. zn. II. ÚS 14/01), avšak ani existencia prieťahov nezakladá nezákonnosť rozhodnutia ako takého (sp. zn. II. ÚS 247/2018-12 zo dňa 10.05.2018). Navyše v tomto prípade išlo o nedodržanie lehoty len v zanedbateľnom rozsahu.

49. S poukazom na vyššie uvedené má kasačný súd má za to, že sťažovateľ nepredostrel také argumenty, ktorými by spochybnil vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol. Kasačný súd sa preto stotožnil aj s preskúmaným rozhodnutím žalovaného a s jeho záverom o procesnej neprípustnosti sťažovateľom zamýšľaného dovolania, ktoré vo svojej podstate predstavovalo dôvod na nepriznanie poskytovania právnej pomoci. V prípade sťažovateľa tak nebola splnená jedna z podmienok stanovených v § 6 ods. 1 písm. a) až c) zákona o poskytovaní právnej pomoci, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Z uvedeného dôvodu kasačný súd postupom podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú.

50. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP.

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

